

[Bausgaard.]

man nu ikke diskuterer noget, som der rent faktisk foreligger bevis for ikke eksisterer. Indflydelsen på den private opsparing er dokumentarisk overordentlig ringe. Af den samlede opsparing i pengeinstitutterne andrager disse konti efter de sidste oplysninger, vi har haft mulighed for at indhente, højst 4 pct., og da vi ved, at i hvert fald en ikke ubetydelig del af kapitalbindingsopsparingen foregår ved, at man flytter fra allerede eksisterende konti i pengeinstitutterne, kommer jeg i hvert fald ikke galt af sted ved at sige, at den sandsynligvis højst andrager 2 pct. af den allerede konstaterede opsparing i pengeinstitutterne. Lægger man dertil den faktisk eksisterende opsparing i obligations- og aktiemassen, lader indflydelsen af disse ordninger sig ikke beregne i procenter. Det er derfor et skattespørgsmål, et skattelettelsesspørgsmål, og ikke andet, vi her taler om. Der er dokumentarisk ikke tale om en indflydelse på den private opsparing, der overhovedet er værd at nævne, og derfor må man selvfølgelig tale om det som det, det drejer sig om, en skattelettelsesordning.

Her vil jeg gerne sige, at det er klart, som finansministeren sagde det, at bedømmelsen af, om denne skattelettelsesmulighed skal bevares eller ikke, meget nøje hænger sammen med, hvad man i øvrigt bliver enig om at ændre i forbindelse med en skattereform; det er ganske klart. Jeg synes, finansministeren måske lidt klarere skulle have understreget, at marginalprocenterne jo ikke er udtryk for den faktiske beskatning og man jo ved at foretage den omtalte opsparing unddrager sig en anden fradragsmulighed, nemlig muligheden for fradrag af skatten af den del, man herved ikke kommer til at betale skat af.

Haunstrup Clemmensen: Jeg har kun to ganske korte bemærkninger til finansministeren, der i sin besvarelse sagde, at den alt for urimeligt høje marginalskat jo var en af begrundelserne for, at bl. a. disse kapitalbindingskonti burde bevares. Jeg forstod vel, at finansministeren mente, at denne urimeligt høje marginalbeskatning havde nøje sammenhæng med skattefradragsretten. Men al den stund finansministeren vel efterhånden er blevet så politisk realitetsbetonet, at han kan se, at der ikke er flertal

for skattefradragsrettens afskaffelse, håber og beder jeg til, at finansministeren — efter min mening meget sent, men sent er dog bedre end aldrig — nu vil medvirke til, at denne urimeligt høje marginalbeskatning bliver væsentligt lempet. Vi har fra mit parti gang på gang stillet forslag derom, og vi er efter min opfattelse i den lykkelige situation, at det ikke vil medføre noget provenutab for statskassen, al den stund der vil være overordentlig stor sandsynlighed for, at en lang række gifte kvinder i større udstrækning end hidtil vil tage arbejde uden for hjemmet i et vist omfang, måske afhjælpe både sygeplejerskemangelen og andre mangler. Det ville derfor være nyttigt, hvis finansministeren ikke blot fra folketingets talerstol talte om disse ting, men også i lovforslagsform og i skatte-reformarbejdet virkelig bidrog til at få sat alvor bag ordene.

Der er én ting til, jeg lige vil gøre opmærksom på. Det er helt naturligt, at finansministeren henstiller til folketingsmedlemmerne, at de ikke er for hastige, og at folketinget ikke stiller for urimeligt store krav, men det kan da ikke være et urimeligt krav med hensyn til et udvalg, der er nedsat i oktober 1960 med den opgave at fremkomme med forslag til en overordentlig udviklet lov, i forholdsvis urbane vendinger at bede om at få et sådant initiativ tilendebragt; det kan da ikke være urimeligt hastværk 5½ år efter. Nu hørte vi, at der var korrektur undervejs. Det må være en lidt langsom bogtrykningsteknik, for da jeg i oktober i fjor overvejede at stille spørgsmål herom, fik jeg også at vide underhånden, at der vist var ved at foreligge et korrekturtryk. Er det ikke på tide, at man i stedet for at tale om, at folketinget arbejder for hastigt, taler om, at der i hvert fald er enkelte udvalg, der sandt for dyden ikke kan beskyldes for at arbejde for hastigt, og hvor der er brug for, at en minister måske kunne sætte sin autoritet og sin myndighed ind på at få et vigtigt lovgivningsemne færdigbehandlet i udvalget, så folketinget kunne foretage det reformarbejde, der er behov for?

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Hr. Haunstrup Clemmensen erklærede med styrke, at der ikke i